

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/116/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6124414558
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Andrej Kekely
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2025:6124414558.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu Mgr. Andreja Kekelyho a členiek JUDr. Jany Urbanovej a JUDr. Renáty Krajčiovej, v spore žalobcu: SetCar sk, a.s., so sídlom Ulica priemyselná 10, 038 52 Sučany, IČO: 50 387 189, zastúpeného obchodnou spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Tomáš Zboja, advokát s.r.o., so sídlom Kuzmányho 4, 036 01 Martin, IČO: 55 732 453, proti žalovanému: KOOPERATIVA poisťovňa, a. s. Vienna Insurance Group, so sídlom Štefanovičova 4, 816 23 Bratislava, IČO: 00 585 441, o zaplatenie 279,93 eur s príslušenstvom, v konaní o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 13C/116/2024-101 zo dňa 22. apríla 2025, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Žilina č. k. 13C/116/2024-101 zo dňa 22. apríla 2025 potvrdzuje.

II. Žalobcovi proti žalovanému priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Žilina (ďalej „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 279,93 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,5 % ročne z tejto sumy od 29.05.2024 do zaplatenia, všetko v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.). Zároveň žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok II.).

2. Na odôvodnenie rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalobca si uplatňoval vyššie uvedený nárok na podklade toho, že dňa 11.04.2024 došlo v A. k dopravnej nehode, pri ktorej bola spôsobená škoda na motorovom vozidle zn. Volkswagen Tiguan, EVČ: B. XXX C., patriacom poškodenému DERMAPAST, s. r. o. („poškodený“). K vzniku škody došlo prevádzkou motorového vozidla zn. Ford Mondeo, ktoré bolo v danom čase povinne zmluvne poistené u žalovaného. Poškodený nechal vykonať opravu uvedeného motorového vozidla, na ktorú bezprostredne nadväzovalo uzavretie zmluvy o nájme dopravného prostriedku č. 246/605 zo dňa 17.04.2024. Nájom náhradného motorového vozidla zn. Nissan Qashqai, EVČ: D. XXX E. trval od 17.04.2024 do 03.05.2024 pri dohodnutom dennom nájmom 70,- eur s DPH. Následne žalobca vystavil poškodenému faktúru č. 240267 zo dňa 03.05.2024, splatnú dňa 17.05.2024, na sumu 1.189,93 eur za 17 dní nájmu. Poškodený postúpil svoju pohľadávku voči žalovanému na žalobcu, ktorý si ju uplatnil. Žalovaný dňa 13.05.2024 poskytol žalobcovi poistné plnenie vo výške 910,- eur, ktoré podľa žalobcu nedôvodne krátil.

3. Žalovaný v spore namietal, že dňa 13.05.2024 ukončil šetrenie poistnej udalosti, o čom listom zo dňa 13.05.2024 informoval žalobcu. Za primeranú dobu zapožičania náhradného vozidla považoval 13 dní, a to vzhľadom na primeranú dĺžku opravy vozidla a zaobstaranie náhradných dielov, pri zohľadnení technologických postupov udávaných pre daný typ vozidiel, času potrebného na presun poškodeného vozidla medzi jednotlivými pracoviskami, ako aj času súvisiaceho s prestojmi zo strany žalovaného pri poskytovaní súčinnosti. Namietal, že nebola preukázaná účelnosť a nevyhnutnosť zapožičania náhradného motorového vozidla za obdobie 4 dní, teda za obdobie po uplynutí času na opravu vozidla,

ktorý bol stanovený zo strany žalovaného kalkulačným programom. Dĺžku opravy určil na 4,2 hodiny. Poškodenému teda nahradil náklady za vypožičanie náhradného vozidla za obdobie, počas ktorého nemohol užívať svoje poškodené motorové vozidlo z dôvodu skutočného vykonávania opravy. Poukázal na odborné vyjadrenie č. 202402722672 – 129/2024 znalca F. G. H., ktorý stanovil celkový čas opravy v rozsahu 8 - 11 dní. Nebolo preukázané ani poškodenie, ktoré by ohrozovalo bezpečnosť cestnej premávky.

4. Žalobca v konaní ďalej namietal odborné vyjadrenie predložené žalovaným s tým, že bolo vypracované iba na základe podkladov, ktoré znalcovi poskytol výlučne žalovaný a nezohľadňovalo individuálne skutkové okolnosti danej veci. Uviedol, že si znalec nevyžiadal od servisu správu o priebehu opravy, informácie o pracovnej vyťaženosťi, o dostupnosti pracovných nástrojov, ani o vyťaženosťi pracovníkov autoservisu. Predložil dve odborné vyjadrenia, v ktorých znalci uviedli, že časový rozsah opravy v servise nebolo možné posúdiť. Ďalej poukázal na dve ohliadky vykonané dňa 22.04.2024 a 25.04.2024, ktoré samy osebe ovplyvnili dĺžku opravy. Zdôraznil, že oprava bola vykonaná v autorizovanom servise.

5. Súd prvej inštancie považoval za nespornú skutočnosť, že dňa 11.04.2024 došlo v A. k dopravnej nehode, pri ktorej bolo poškodené motorové vozidlo poškodeného prevádzkou motorového vozidla poisteného u žalovaného. Rovnako mal preukázané, že poškodený dal vozidlo opraviť, na čo nasledovalo uzavretie zmluvy o nájme dopravného prostriedku.

Po ukončení nájmu vystavil žalobca poškodenému faktúru č. 240267 zo dňa 03.05.2024, splatnú dňa 17.05.2024, na sumu 1.189,93 eur. Poškodený postúpil svoju pohľadávku voči žalovanému na žalobcu, ktorý si uplatnil náhradu škody. Žalovaný dňa 13.05.2024 poskytol žalobcovi poistné plnenie vo výške 910,- eur dobu 13 dní, ktorú považoval za primeranú času potrebnému na opravu motorového vozidla poškodeného.

6. Citujúc ust. § 1 ods. 1, § 2 písm. d), f) a g), § 4 ods. 1, 2 písm. b) a 4 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom do 31.07.2024 a ust.

§ 428, § 442 ods. 3 § 524 ods. 1 a 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“) súd prvej inštancie ustálil, že v posudzovanom prípade išlo o objektívnu zodpovednosť za škodu podľa ust. § 427 ods. 1 a 2 OZ, teda na vznik tejto zodpovednosti sa nevyžadovalo zavinené konanie. Predpokladmi vzniku zodpovednosti za škodu sú spôsobená škoda a príčinná súvislosť medzi osobitnou povahou prevádzky motorového vozidla a spôsobenou škodou. Pod pojmom škody je potrebné rozumieť ujmu, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného a je objektívne vyjadriteľná v peniazoch. Súd prvej inštancie poukázal na ust.

§ 4 zákona č. 381/2001 Z. z. s tým, že poškodenému sa uhrádzajú aj uplatnené a preukázané nároky na náhradu škody vzniknutej poškodením, zničením, odcudzením alebo stratou veci. Skutočnou škodou je aj škoda spočívajúca v tom, že poškodený musí vynaložiť náklady na požičanie veci, ktorá mu má nahradiť vec, ktorá sa stala v dôsledku poškodenia dočasne nepoužiteľnou. Skutočnou škodou je aj nájomné za prenajaté motorové vozidlo. V posudzovanom prípade poškodený prišiel o možnosť využívať svoje vlastné motorové vozidlo v dôsledku dopravnej nehody. Ďalej uviedol, že účelom povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla je poskytnutie právnej ochrany poškodenému vo vzťahu k škodovým následkom zapríčineným motorovým vozidlom škodcu. Právnu ochranu poškodeného zákon zabezpečuje tým, že poškodenému priznáva právo na náhradu škody priamo proti poistiteľovi.

7. Daný spor považoval súd prvej inštancie za založený na zodpovedaní otázky existencie príčinnej súvislosti medzi škodovou udalosťou ako príčinou a nákladmi vynaloženými

na náhradné vozidlo titulom nájmu náhradného vozidla, ktoré si poškodený musel zapožičať v dôsledku škodovej udalosti, a to po dobu, po ktorú bolo poškodené motorové vozidlo v autoservise do jeho vydania poškodenému, t. j. v čase od 17.04.2024 do 03.05.2024, t. j. 17 dní, pričom zároveň išlo aj o dobu nájmu náhradného motorového vozidla. V kontexte spornej otázky súd prvej inštancie poukázal na nález Ústavného súdu SR spis. zn. III. ÚS 602/2022 zo dňa 16.02.2023, podľa ktorého v prípade čiastočnej škody účelnosť nákladov zaniká momentom, keď došlo k ukončeniu opravy havarovaného vozidla, de facto vtedy, keď sa opravené vozidlo dostane do dispozičnej sféry poškodeného na ďalšie používanie. Motorové vozidlo poškodeného bolo odovzdané do opravy dňa 17.04.2024 a vyzdvihnuté poškodeným z opravy dňa 03.05.2024. Súd prvej inštancie mal za to, že doba zotrvania vozidla v autoservise a nutnosť užívania náhradného vozidla súvisela výhradne so vznikom dopravnej nehody zapríčinennej poistencom žalovaného. Považoval za absurdné, aby bol poškodený nútený vyhľadávať autoservis, ktorý čo najrýchlejšie opraví jeho vozidlo, a preto poškodenému nepričítal ani porušenie všeobecnej prevenčnej povinnosti. K odbornému vyjadreniu predloženému žalovaným uviedol, že

toto nezohľadňovalo individuálne okolnosti posudzovanej veci, najmä priebeh opravy, vyťaženosť autoservisu a iné rozhodné skutočnosti. Nemal za preukázané, že by došlo k prerušeniu príčinnej súvislosti medzi spôsobenou dopravnou nehodou a škodou poškodeného. Súd prvej inštancie tak uzavrel, že žalovaný poistné plnenie bez preukázania existencie dôvodov uvedených v ust. § 5 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. svojvoľne krátil o sumu 279,93 eur, a preto žalobe v časti istiny vyhovel.

8. Vo vzťahu k uplatnenému nároku na úroky z omeškania súd prvej inštancie uviedol, že k ukončeniu šetrenia predmetnej poistnej udalosti žalovaným došlo dňa 13.05.2024 a v zmysle ust. § 11 zákona č. 381/2001 Z. z. mal povinnosť poskytnúť poistné plnenie do 15 dní po skončení prešetrovania potrebného na zistenie rozsahu jeho povinnosti. Žalovaný bol preto povinný plniť najneskôr do 28.05.2024, pričom prvým dňom omeškania žalovaného bol deň 29.05.2024. Súd prvej inštancie tak priznal žalobcovi popri plnení aj zákonný úrok z omeškania s odkazom na ust. § 517 ods. 1 a 2 OZ.

9. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa ust. § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) s tým, že vzhľadom na plný úspech žalobcu mu proti žalovanému ako neúspešnej strane sporu priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

10. Proti rozsudku súdu prvej inštancie v celom rozsahu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný, ktorý sa domáhal jeho zmeny odvolacím súdom tak, že by žalobu žalobcu zamietol. Zároveň požiadal o priznanie nároku na náhradu trov prvostupňového aj odvolacieho konania. Alternatívne žalovaný navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

11. V odvolaní žalovaný namietal, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, a tým že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Súd prvej inštancie sa podľa žalovaného nevysporiadal s viacerými jeho námietkami. Podľa neho nebol nájom v trvaní 17 dní nevyhnutný a účelný. Priznaný rozsah 13 dní určil podľa kalkulácie. Poukázal na prestoj

zo strany autoservisu v trvaní 6 dní, za ktorý nemôže niesť zodpovednosť. Poukázal na fotografie predložené v konaní, z ktorých považoval za zrejmé, že vozidlo nebolo masívne poškodené a bolo plne prevádzkyschopné. Prácnosť opravy určil na 4,2 hodiny. S ohľadom

na pojazdnosť vozidla neexistoval dôvod na to, aby autoservis prevzal vozidlo do opravy už dňa 17.04.2024 a doobhliadku vykonal až dňa 22.04.2024. Rozporoval tvrdenie súdu,

že poškodenému nemožno pričítať porušenie všeobecnej prevenčnej povinnosti za zvolenie autoservisu. Tvrdil, že poškodenie vozidla ho nerobilo nespôsobilým na používanie v cestnej premávke a poškodený mal zachovať aspoň minimálnu opatrnosť a vozidlo odovzdať

do servisu až v čase, keď mal servis priestorové a personálne kapacity na jeho opravu. Poukázal na to, že podľa dotazníka poškodeného k škodovej udalosti tento na vozidle

po škodovej udalosti naďalej jazdil a nebol dôvod, aby vozidlo odovzdal do servisu bezodkladne po škodovej udalosti. Namietal, že minimálne 6 dní stálo pojazdné vozidlo

v servise bezdôvodne. Považoval za nesprávny záver súdu prvej inštancie, že odborné vyjadrenie znalca nezohľadňuje individuálne okolnosti prejednávanej veci. Argumentoval tým, že znalec vychádzal okrem iného z kalkulácie času potrebného na opravu, vyhotovenej kalkulačným programom, ktorý pri výpočte vychádza z údajov priamo od výrobcu vozidla, ako aj z iných úkonov súvisiacich s opravou len nepriamo. Uviedol, že individuálne okolnosti opravy vozidla na strane autoservisu, ktoré majú za následok neprímerane dlhú dobu opravy vozidla, nemôžu byť pripísané na ťarchu žalovaného.

12. Žalovaný zároveň v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie nevysvetlil, aké dôvody ho viedli k záveru o opodstatnenosti nájmu náhradného vozidla a nevysvetlil, na základe ktorých dôkazov považoval nárok za dôvodný, ani prečo absolútne neprihliadol na predložené odborné vyjadrenie. Odôvodnenie rozhodnutia považoval za strohé, nepreskúmateľné a arbitrálne. Ďalej žalovaný poukázal na to, že žalobca žiadnym dôkazom nepodporil svoje tvrdenia o primeranosti dĺžky nájmu náhradného vozidla. Žalobca žiadnym dôkazom nespochybnil odborné vyjadrenie súdneho znalca. Súd prvej inštancie odignoroval toto odborné vyjadrenie. V súvislosti s uvedeným žalovaný poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne spis. zn. 11Co/38/2024, ktorým bolo zrušené rozhodnutie súdu prvej inštancie z dôvodu, že sa nedostatočne vysporiadal s odborným vyjadrením znalca. Tvrdil, že v posudzovanej veci súd prvej inštancie identicky nedostatočne vykonal dokazovanie a jeho rozhodnutie vytvára úzus, že nájom náhradného vozidla je oprávnený v princípe

po akýkoľvek dlhý čas. Poukázal na stanovisko Národnej banky Slovenska zo dňa 11.03.2019 a na rozsudok Krajského súdu v Žiline spis. zn. 13Cob/138/2019 a na rozhodnutie Ústavného súdu ČR spis.

zn. IV. ÚS 2043/17. Žalovaný bol toho názoru, že zo strany súdu prvej inštancie došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivé súdne konanie, keď súd prvej inštancie postupoval arbitrárne a nezaoberal sa jeho jednotlivými námietkami. Podľa žalovaného súd prvej inštancie nevysvetlil, prečo považoval celú dĺžku trvania nájmu za účelnú. Uviedol,

že rozhodným časom pre určenie účelnosti nájmu bola primeraná doba opravy vozidla, nie doba, na ktorú bola uzatvorená nájomná zmluva. Rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa žalovaného nespĺňa kvalitatívne požiadavky na odôvodnenie rozhodnutia a je v rozpore so základným právom na súdnu ochranu.

13. Napokon žalovaný namietal, že súd prvej inštancie nesprávne aplikoval ust. § 5 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. Je totiž rozdiel medzi určením výšky poistného plnenia a jeho krátením. V posudzovanej veci žalovaný poskytnuté poistné plnenie žiadnym spôsobom nekrátil, ale určil jeho výšku s ohľadom na kalkuláciu.

14. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu považoval napadnutý rozsudok za vecne správny, zákonný a dostatočne odôvodnený a navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil. Zároveň zotrval na všetkých svojich doterajších tvrdeniach. Namietal, že žalovaný v žiadnom vyjadrení, ktoré mu bolo doručené, nepoukázal na údajný prestoj autoservisu v trvaní 6 dní. Vo vzťahu k predloženým fotografiám uviedol, že tieto informácie boli zahrnuté

do odborného vyjadrenia, s ktorým sa súd prvej inštancie vysporiadal, a preto by sa s námietkami žalovaného zaoberal duplicitne. Zároveň odkázal na rozhodnutia Ústavného súdu SR spis. zn. II.ÚS/251/2004 a spis. zn. III.ÚS/209/2004, s tým, že súd vo svojom rozhodnutí nemusí dať odpovede na všetky argumenty prezentované stranou sporu.

Za irelevantné považoval tvrdenie, že vozidlo bolo plne pojazdné, pričom poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline spis. zn. 7Co/53/2024. Poukázal na závery súdu prvej inštancie, podľa ktorých poškodený nemusí vyhľadávať autoservis, ktorý najrýchlejšie opraví jeho vozidlo a dodal, že neexistuje zákonná ani zmluvná povinnosť stanovená poškodenému, aby hľadal najrýchlejšiu opravovňu. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline spis. zn. 13Cob/110/2017. K námietke, že poškodený mohol na vozidle naďalej jazdiť, žalobca uviedol, že poškodený odovzdal vozidlo do servisu dňa 17.04.2024 na základe dohodnutého termínu v servise. Žalovaný nemôže požadovať, aby poškodení jazdili

na poškodených vozidlách. K odbornému vyjadreniu predloženému v konaní zopakoval, že toto nezohľadňovalo individuálne okolnosti priebehu opravy a vyťaženosť autoservisu, pričom poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici spis. zn. 14Co/34/2024. Súd prvej inštancie podľa žalobcu dostatočne odôvodnil, prečo považoval nájom náhradného vozidla za dôvodný a poukázal na odseky č. 33 a č. 34 odôvodnenia rozhodnutia.

Za neopodstatnené označil aj námietky žalovaného o neprimeranej dĺžke opravy. Uviedol, že vozidlo bolo poškodenému vydané zo servisu dňa 03.05.2024, kedy žalovaný doručil servisu krycí list a kedy aj poškodený ukončil nájom náhradného vozidla. V danom prípade bola dĺžka opravy stanovená znalcom zachovaná, pretože vozidlo bolo do servisu prijaté dňa 17.04.2024, pričom faktúru servis vystavil dňa 02.05.2024. Na uvedené časové obdobie pripadli 2 víkendy a 1 sviatok, teda 5 dní, počas ktorých servis na vozidle nemohol vykonávať opravné práce. Poukázal na zákazkový list servisu, kde bol stanovený predbežný termín dokončenia opravy na deň 17.05.2024, teda autoservis opravu ukončil skôr, ako predpokladal. Ďalej uviedol, že tvrdenia o neprimeranosti dĺžky opravy nič nemenia na faktickom obmedzení poškodeného a že počas celej dĺžky opravy pretrvávalo rovnaké postavenie poškodeného, ktorý bol obmedzený v možnosti užívať svoje vlastné motorové vozidlo. Dodal, že z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že by príčinná súvislosť medzi škodovou udalosťou a škodou bola prerušená. Vo vzťahu k judikatúre, na ktorú poukázal žalovaný v odvolaní, žalobca poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR spis. zn. III.ÚS/602/2022 a na rozsudok Krajského súdu v Žiline spis. zn. 9Co/119/2024. Vo vzťahu k námietke týkajúcej sa hodnotenia dôkazov súdom prvej inštancie žalobca poukázal na zásadu voľného hodnotenia dôkazov upravenú v ust. čl. 15 ods. 1 a 2 CSP. Rozporoval, že by súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, pričom odkázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR spis. zn. I.ÚS/97/1997. Vo vzťahu k námietke arbitrárnosti a svojvôle konajúceho súdu uviedol, že nie je povinnosťou súdu dať odpoveď na každý argument strany (rozhodnutie Ústavného súdu SR spis. zn. III.ÚS/119/2003).

15. Žalovaný odvoláciu repliku nepodal a odvolaciemu súdu neboli doručené ani žiadne iné ďalšie podania strán v odvolacom konaní.

16. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 ods. 1 CSP), po zistení, že odvolanie žalovaného bolo podané oprávneným subjektom (§ 359 CSP – súd prvej inštancie rozhodol v jeho neprospech, keď žalobe v celom rozsahu vyhovel a žalobcovi proti žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania

v rozsahu 100 %), včas (§ 362 ods. 1 CSP) a proti rozhodnutiu, ktoré je možné napadnúť takýmto opravným prostriedkom [§ 355 ods. 1 a 2 a § 357 písm. m) CSP], preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP, viazaný odvolacími dôvodmi podľa ust. § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania postupom podľa ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s ust. § 378 ods. 1 a § 219 ods. 3 CSP rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny v celom rozsahu, t. j. tak vo výroku I., ako aj v závislom výroku II. o nároku na náhradu trov konania potvrdil.

17. Vo všeobecnosti odvolací súd zdôrazňuje, že je v zmysle ust. § 380 CSP viazaný odvolacími dôvodmi (ods. 1), s výnimkou väd týkajúcich sa procesných podmienok, na ktoré je povinný prihliadať, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (ods. 2). Z tohto vyplýva, že na iné pochybenia súdu prvej inštancie, mimo tých, ktoré namietol odvolateľ v odvolacej lehote, ktoré by inak mohli byť v zmysle ust. § 365 CSP dôvodom na podanie odvolania, prihliadať nemôže, aj keď by takéto pochybenia zistil. Z uvedeného princípu neúplnej apelácie vyplýva, že odvolateľ má principiálnu zodpovednosť za obsahové vymedzenie svojho odvolania. Odvolací súd nemôže nahrádzať nevyhnutnú procesnú aktivitu odvolateľa a formulovať namiesto neho odvolacie dôvody, resp. preskúmať rozhodnutie na základe iných, než stranou sporu v odvolaní vznesených konkrétnych námietok. Vady týkajúce sa procesných podmienok odvolací súd nezistil.

18. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v celom rozsahu sa stotožnil s podstatnými skutkovými a právnymi závermi, na ktorých svoje rozhodnutie súd prvej inštancie založil. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre rozhodnutie o žalobe žalobcu, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj odvolací súd. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd v odvolacom konaní obmedzil na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

19. Zároveň odvolací súd poukazuje na to, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument vznesený v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdov prvej a druhej inštancie tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvej inštancie.

20. Odvolací súd v ďalšom považoval za nevyhnutné vysporiadať sa s odvolacími námietkami žalovaného formulovanými v jeho opravnom prostriedku, pričom dospel k záveru, že tieto nie sú dôvodné.

21. Pokiaľ žalovaný namietal nedostatky v odôvodnení napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, odvolací súd vo všeobecnosti zdôrazňuje že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (uznesenie Ústavného súdu SR spis. zn. IV.ÚS/252/2004 zo dňa 31.08.2004), ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (uznesenie Ústavného súdu SR spis. zn. I.ÚS/50/2004 zo dňa 03.03.2004). Do obsahu základného práva podľa ust. čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý proces podľa ust. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (uznesenie Ústavného súdu SR spis. zn. II.ÚS/3/1997 zo dňa 19.03.1997 a spis. zn. II.ÚS/251/2003 zo dňa 17.12.2003). Právo na súdnu ochranu teda nemožno zamieňať

s „právom“ strany sporu byť pred súdom úspešnou; prípadne s „právom“ na vydanie rozhodnutia v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Preto nie je porušením daného základného práva, ak súd nerozhodne podľa predstáv strany sporu; vrátane predstáv o obsahu odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Ako už bolo uvedené, súd prvej inštancie sa v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP vysporiadal s argumentáciou žalovaného v spore, pričom to, že sa

so skutkovými a právnymi súdu prvej inštancie žalovaný nestotožnil, nemôže založiť odvolací dôvod, či už podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) CSP alebo ust. § 365 ods. 1 písm. d) CSP.

22. Ak v konkrétnostiach žalovaný namietal, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal s jeho argumentáciou ohľadom primeranosti trvania opravy motorového vozidla poškodeného, pričom rozsah 13 dní mal podľa jeho kalkulácie, ako aj podľa predloženej fotodokumentácie poškodení motorového vozidla poškodeného, postačovať na vykonanie jeho opravy, odvolací súd poukazuje na odseky č. 29 až č. 32 odôvodnenia napadnutého rozsudku. V týchto odsekoch sa súd prvej inštancie vysporiadal s obranou žalovaného a ako už bolo uvedené, nespokojnosť žalovaného s týmto posúdením

sporu súdom prvej inštancie nemožno považovať za porušenie jeho práva na spravodlivý proces a nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia. Pokiaľ ide o námietku žalovaného, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal s preukázanou skutočnosťou, že motorové vozidlo poškodeného stálo bezdôvodne pojazdné v servise minimálne šesť dní, odvolací súd poukazuje na to, že tento prostriedok procesnej obrany (skutkové tvrdenie) produkoval žalovaný až v odvolaní. Žalovaný v odvolacom konaní neuviedol žiadny dôvod, ktorý by mu bez jeho viny bránil uplatniť toto skutkové tvrdenie v konaní pred súdom prvej inštancie [§ 366 písm. d) CSP]. Navyše toto skutkové tvrdenie ani nemá oporu v dôkazoch produkovaných obidvoma stranami sporu. Preto sa odvolací súd už ďalej nezaoberal týmto odvolacím argumentom žalovaného.

23. V súvislosti s obranou v spore, ktorú žalovaný v zásade zopakoval v odvolaní, odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že pre určenie rozhodnej doby účelného nájmu náhradného vozidla, ktorý je v príčinnej súvislosti so škodovou udalosťou krytou povinným zmluvným poistením, je potrebné vychádzať z účelu náhradného motorového vozidla, ktorým je eliminovať škodlivý následok spôsobenej dopravnej nehody, ktorý zasahuje do bežného života poškodeného, až do momentu, keď môže opätovne užívať svoje vlastné motorové vozidlo. V týchto prípadoch výška škody nekorešponduje iba s rozsahom zničeného vozidla, ale aj primeranými nákladmi, ktoré poškodený vynaložil s cieľom eliminovať škodový následok. Dobu od zapožičania náhradného vozidla do momentu oznámenia poisťovne o ukončení likvidácie škodovej udalosti [a o výške poistného plnenia podľa § 11 ods. 6 písm. a) zákona o PZP, resp. poukázania finančných prostriedkov] treba považovať za relevantnú, keď kontinuálne pretrváva potreba používania náhradného motorového vozidla a s tým spojené primerané náklady (rozhodnutia Ústavného súdu SR spis. zn. III.ÚS/602/2022, spis. zn. III.ÚS/476/2024 a spis. zn. I.ÚS/291/2025). Pre určenie rozhodnej doby účelného nájmu náhradného vozidla nie je rozhodná akákoľvek doba zotrvania motorového vozidla poškodeného v opravovni, keďže na dĺžku opravy môžu mať vplyv aj ďalšie (s potrebou opravy poškodenia motorového vozidla bezprostredne nesúvisiace) okolnosti, za ktoré škodca nemôže niesť zodpovednosť. Na druhej strane však ani vychádzanie z primeranej dĺžky opravy z technického hľadiska (na čo kládla dôraz práve žalovaná strana) nemožno brať ako jediné určovacie kritérium, pretože toto nemusí (vo všetkých aspektoch) zodpovedať konkrétnym okolnostiam posudzovaného prípadu. Toto kritérium možno ale akceptovať ako určitú referenčnú hodnotu pre posúdenie primeranosti dĺžky doby opravy motorového vozidla, ktorá však v konečnom vyjadrení je/ môže byť v každom individuálnom prípade podmienená ďalšími okolnosťami. Je potrebné zdôrazniť, že sa jedná len o ťažko vopred vypočítateľný enumerát okolností, z ktorých niektoré sú dané objektívne a nemožno ich ovplyvniť (napríklad dni pracovného voľna počas opravy, objektívna nedostupnosť náhradných dielov), niektoré sú objektívne, ale možno ich ovplyvniť za splnenia ďalších podmienok (napríklad vyťaženosť prevádzok opravovne, prípadne disponibilný počet zamestnancov opravovne, ktoré opravovňa môže ovplyvniť buď preferovaním opravy konkrétneho vozidla, ale objektívne iba na úkor opravy iných opravovaných vozidiel, resp. dočasným zvýšením personálnych kapacít, a to vo forme nadčasov, čo taktiež nemožno považovať za dlhodobu udržateľný stav, prípadne ak samotné obdobie, t. j. či sa nejedná o tzv. dovolenkové obdobie, kedy sú personálne kapacity autoopravovne značne obmedzené) a niektoré možno posúdiť ako výlučne subjektívne (napríklad pochybenia opravovne pri vykonávaní opravy majúce vplyv na jej dĺžku). Z uvedeného je zrejmé, že v tom-ktorom konkrétnom prípade je len veľmi ťažko určiť primeranú dĺžku opravy, ktorá v sebe zahŕňa všetky jej možné podmieňujúce determinanty. Vychádzajúc z premisy, že opravovňa postupuje tak, aby poškodené vozidlo opravila čo najrýchlejšie v rámci svojich kapacít, a táto doba opravy sa výrazne nelíši od primeranej dĺžky opravy vypočítanej z technického hľadiska, možno podľa názoru odvolacieho súdu akceptovať výšku škody, ktorá zodpovedá nájomnému po dobu zotrvania poškodeného vozidla v opravovni. V prípade výrazného rozdielu medzi skutočnou dĺžkou trvania opravy v opravovni a primeranou dĺžkou opravy z technického hľadiska, ktorý by bol spôsobený prevažne subjektívnymi okolnosťami na strane opravovne, však už spomenutú úvahu nebude možné uplatniť.

24. V posudzovanom prípade žalovaný v oznámení o poistnom plnení považoval za primeraný čas opravy dobu 13 dní, neskôr v spore s odkazom na produkované odborné vyjadrenie 8 až 11 dní, v ktorej je zahrnutý čas na opravu vozidla zohľadňujúci technologické postupy udávané výrobcom, čas na objednanie náhradných dielov, čas potrebný na presun vozidla medzi jednotlivými pracoviskami. Zároveň sa motorové vozidlo poškodeného nachádzalo za účelom opravy poškodení spôsobených pri predmetnej poistnej udalosti nesporne v opravovni odo dňa 17.04.2024 (kedy bolo prevzaté opravovňou k oprave) do 03.05.2024 (kedy bolo ako opravené vydané poškodenému), t. j. 17 dní (z toho 13 pracovných). Doba, po ktorú sa nachádzalo motorové vozidlo poškodeného v opravovni (17 dní), svojím rozsahom prekročila žalovaným udávanú primeranú dobu opravy z technického hľadiska (13 dní) o 4 dni, t. j. o 30,80 % (1

deň / 13 dní x 100 % = 7,7 %; 7,7 % x 4 dni = 30,80 %), pričom do obdobia od 17.04.2024 do 03.05.2024 pripadli 4 štandardné dni pracovného pokoja (2 soboty a 2 nedele). Zároveň v spore neboli preukázané žiadne subjektívne okolnosti na strane opravovne, ktoré by podstatne predĺžili trvanie opravy motorového vozidla poškodeného.

Na tvrdenia žalovaného (prostriedky procesnej obrany) uvedené v odvolaní, že vozidlo poškodeného stálo minimálne 6 dní pojazdné v autoservise, pričom na ňom neboli vykonávané žiadne práce, odvolací súd neprihliadal s poukazom na ust. § 366 písm. d) CSP, keďže žalovaný tieto skutkové tvrdenia produkoval až v odvolacom konaní, a teda ich neuplatnil v konaní pred súdom prvej inštancie. Zároveň žalovaný v odvolaní neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by mu objektívne bránili uplatniť tieto prostriedky procesnej obrany v tomto štádiu konania. Preto vychádzajúc z vyššie uvedenej úvahy bolo možné považovať uvedenú dobu, po ktorú sa nachádzalo motorové vozidlo poškodeného v opravovni, za primeranú časovú opravu poškodení spôsobených pri predmetnej poistnej udalosti. Potom aj nájom náhradného motorového vozidla po túto dobu bolo možné považovať za účelný a v príčinnej súvislosti s predmetnou poistnou udalosťou, resp. zodpovednosťou poisteného za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, za ktorého je povinný plniť žalovaný. Pri tomto závere odvolací súd (obdobne ako súd prvej inštancie) poukazuje na to, že od poškodeného nemožno spravodlivo požadovať, aby si pred opravou poškodení svojho motorového vozidla, za ktoré zodpovedá poistený z povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, robil určitý prieskum trhu a opravu nechal vykonať v opravovni s čo najkratšou predpokladanou dobou trvania opravy, prípadne, aby po odovzdaní svojho motorového vozidla pravidelne kontroloval a urgoval vykonávanie opravárenských prác na jeho motorovom vozidle vo zvolenej opravovni. Na uvedenom nemení nič ani skutočnosť, že poškodený pohľadávku na náhradu škody postúpil žalobcovi ako subjektu, ktorý sa týmito prípadmi zaoberá v rámci svojej podnikateľskej činnosti.

25. Pokiaľ žalovaný v rámci odvolacej argumentácie poukazoval na uznesenie Krajského súdu v Trenčíne spis. zn. 11Co/38/2024 zo dňa 20.11.2024, odvolací súd poukazuje na to, že týmto rozhodnutím Krajský súd v Trenčíne zrušil rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 389 ods. 1 písm. b) CSP, keďže odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie nezodpovedalo požiadavkám ust. § 220 ods. 2 CSP, pričom z pohľadu riešenia relevantných otázok veci posudzovanej v tomto odvolacom konaní (rozumej Krajským súdom v Žiline) nedal Krajský súd v Trenčíne žiadnu odpoveď. Ak žalovaný poukazoval na uznesenie Krajského súdu v Žiline spis. zn. 13Cob/138/2019 zo dňa 03.12.2019, odvolací súd má za to, že toto rozhodnutie vychádzalo zo zásadne rovnakých úvah ako boli prezentované vyššie a súčasne vyššie označenými rozhodnutiami Ústavného súdu SR. K žalovaným označenému nálezu Ústavného súdu ČR spis. zn. IV.ÚS/2043/2017 zo dňa 14.02.2018 odvolací súd považuje za potrebné poukázať na to, že dotknutý nález Ústavného súdu ČR sa zaoberal absolútne odlišným skutkovým stavom, nemožno ho vzťahovať na podnikanie žalobcu. V danom prípade išlo o konanie spoločnosti v súčinnosti s autoservisom, ktorého výsledkom bola fiktívna pohľadávka, kedy došlo k „umelému“ navyšovaniu reálnych nákladov na vykonanie opravy. Napokon odvolací súd neprihliadal ani na stanovisko Národnej banky Slovenska, keďže nie je orgánom, v ktorého pôsobnosti je výklad posudzovania splnenia hmotno-právnych podmienok zodpovednosti za škodu.

26. Napokon k námietke žalovaného, že súd prvej inštancie nesprávne na posudzovanú vec aplikoval ust. § 5 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z., považuje za potrebné uviesť, že odkaz súdu prvej inštancie na toto ustanovenie nemal pre rozhodnutie sporu zásadnejší význam, keď podstatou záveru súdu prvej inštancie uvedeného v odseku č. 36 odôvodnenia napadnutého rozsudku bolo to, že žalovaný nesplnil svoju povinnosť podľa ust. § 4 zákona č. 381/2001

Z. z. nahradiť poškodenému škodu v celom rozsahu (k tomu viď odsek č. 26 a nasl. odôvodnenia napadnutého rozsudku). Ak súd prvej inštancie poukázal na ust. § 5 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z., toto ustanovenie uviedol len pri závere, že v posudzovanom prípade neboli naplnené podmienky pre krátenie poistného plnenia podľa tohto ustanovenia.

27. V nadväznosti na uvedené, konštatujúc neopodstatnenosť odvolacích námietok žalovaného, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie tak vo výroku I., ako aj v závislom výroku II. o nároku na náhradu trov konania (k tomuto výroku žalovaný neprodukoval žiadne odvolacie námietky, teda napadol ho len ako výrok závislý), ako vecne správny podľa ust.

§ 387 ods. 1 CSP potvrdil.

28. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 262 ods. 1 v spojení s ust. § 255 ods. 1 a ust. § 396 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, keďže žalobca mal v tomto štádiu konania plný úspech. Podľa ust. § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd

prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

29. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) [§ 421 ods. 2 CSP].

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) [§ 422 ods. 1 CSP].

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) [§ 428 CSP].

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

V prípade, že nebude dobrovoľne splnená povinnosť uložená týmto rozhodnutím, môže sa osoba oprávnená z rozhodnutia domáhať uspokojenia svojho nároku návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti /Exekučný poriadok/ a o zmene a doplnení ďalších zákonov).